

Scénář Jiří Motáň

1. vstup: Příběh pana docenta Jiřího Motáně začíná dne 4. září 1942 v Březnici.

2. vstup: Na dětství vzpomíná s oblibou, ovšem už z velmi útlého věku 3 let má dochované vzpomínky na konec druhé světové války.

Pamětník (03:33 – 03:50): „*To je moje nejzazší vzpomínka, že si pamatuji, že mě tatínek nesl do sklepa, tam přinesl matrace, abych neležel na zemi a sourozenci taky tam byli, protože se střílelo v Březnici.*“

3. vstup: Vzorem pro něj byl jeho tatínek, který za války pomáhal lidem ve svém okolí. Díky své profesi lékárníka měl přístup k lékům či obvazovým materiálům. Ty poskytl na žádost lesníka Daniela partyzánům, ačkoli věděl, že tím může ohrozit na životě sebe i svou rodinu.

4.vstup: Lidé žádali o pomoc také pro své příbuzné vězněné v koncentračních táborech. Jelikož bylo možné posílat balíčky s léky, ale ne s potravinami, tatínek pana Motáně natlačil do tub místo mastí sádlo.

Pamětník (07:54 – 07:59): „*Ale možná, že pomohl přežít některým lidem, protože tam byl velkej hlad.*“

5. vstup: V dubnu 1945 obdržel tatínek pana Motáně příkaz k nástupu na transport do koncentračního tábora. Obával se, že důvodem byly jeho předešlé aktivity. Skutečným důvodem však bylo to, že odmítl vydat dětský sirup proti kašli říšským Němcům, kteří ho v litrech používali na slazení – a pak nezbýval pro opravdu nemocné lidi. Naštěstí díky solidaritě a pomoci ostatních lékárníků vše dobře dopadlo.

6. vstup: Jiří Motáň byl odjakživa pilným studentem. Nejvíce ho to táhlo k farmacii, kterou studovali jeho předci, ale komunisté se obávali, že by chtěl získat zpět zabavenou lékárnou. Nakonec se rozhodl pro studium lékařství, ale ani to nebylo bez problémů.

Ředitel gymnázia si ho k sobě pozval a řekl:

Pamětník (13:39 – 13:57): „*Jiří, víš, že jsou kádrová kritéria letos mimořádně přísná a ty nemůžeš jít na vysokou školu.*“

7. vstup: A tak skončil Jiří Motáň na roční praxi v továrně, aby prokázal své sepětí s dělnickou třídou. Potkal zde však skvělé dělníky, na které dodnes vzpomíná. Velmi mu pomáhali, aby kádrový posudek získal, protože věděli, jak je to pro něj důležité.

Pamětník (16:38 – 17:09): „*Tam to zářilo, jak jsem prospěl sepětí s dělnickou třídou, tak jsem se dostal pak bez problémů.*“

8. vstup: Po ukončení lékařské fakulty pracoval jeden rok v nemocnici v Písku a také tam absolvoval rok povinné vojenské služby. V roce 1968 přešel Jiří Motáň do Plzně na interní oddělení. Jeho první služba proběhla v noci z 20. na 21. srpna.

Pamětník (23:00 – 23:19): „*Pak tam zahučeli pod oknem tanky a viděl jsem, jak paní primářka Brožková plakala a pan primář Tomčík, který byl v koncentráku, a on, napřed mysleli, že to jsou Němci, ne to byli Rusové.*“

9. vstup: Za dob normalizace doktor Motáň vykonával dál lékařskou práci v nemocnici, učil též studenty medicíny. Byl s nimi i na dvou stážích v Moskvě. Narodily se mu tři děti.

10. vstup: Po sametové revoluci využil nabídky stáží v zahraničí (v USA, ve Velké Británii a v Německu) a udělal si státnice ze čtyř světových jazyků. Ve svém věku stále pracuje.

11. vstup: Původně chtěl najít lék na rakovinu. Tento svůj sen si nesplnil, ale díky tvrdé práci a svému přesvědčení jistě pomohl mnoha nemocným. Také předává své zkušenosti budoucím lékařům. Hodně vzpomíná na své učitele a mladším generacím vzkazuje:

Pamětník (02:41-02:44): „Važte si učitelů, kteří vám něco předávají.“